

Nr 225.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till vissa ändringar i gällande tulltaxa m. m.; given Stockholms slott den 30 mars 1935.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 30 mars 1935.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler efter gemensam beredning med chefen för handelsdepartementet vissa frågor om ändringar i den vid tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) följande tulltaxan och i vissa senare utfärdade författningar med tillägg till tulltaxan samt anför därvid följande:

Fyrverkeriarbeten. Fyrverkeriarbeten äro i gällande tulltaxa upptagna under nr 289 med tull av 200 kronor för 100 kilogram. Härtill kommer en tilläggstull av 300 kronor för 100 kilogram enligt förordningen den 21 april 1933 (nr 168) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa. Enligt

anmärkningar vid förenämnda tulltaxe nr och i förordningen utgår dock icke tull eller tilläggstull för fyrverkeriarbeten, avsedda att användas vid livräddningsstationerna.

I en den 26 januari 1935 dagtecknad skrift har Aktiebolaget Aerotransport hemställt, att den för nyssnämnda slag av fyrverkeriarbeten stadgade tullfriheten måtte utsträckas att gälla jämväl beträffande fyrverkeriarbeten, avsedda att användas vid luftfartygs landning i händelse av nöd.

I ett, efter remiss, den 4 februari 1935 avgivet gemensamt utlåtande hava *kommerskollegium* och *generaltullstyrelsen* tillstyrkt bifall till framställningen.

Departements-
chefen.

Tilläggstullen å fyrverkeriarbeten tillkom efter beslut av 1933 års riksdag. Såsom framgår av bevillningsutskottets betänkande nr 27 var syftet med densamma att åvägabringa en ökad tullbeskattning endast beträffande sådana fyrverkeriarbeten, vilka kunde anses lyxbetonade eller mer eller mindre umbärliga. I överensstämmelse härmed undantogs från tilläggstull fyrverkeriarbeten, avsedda att användas vid livräddningsstationerna, varjämte dessa artiklar i samband därmed fritogs jämväl från den i tulltaxan stadgade tullen. Då de skäl, som föranlett tullfrihet för sistnämnda slag av fyrverkeriarbeten, med samma styrka göra sig gällande även i fråga om den för flygtrafiken avsedda nödsignalmaterielen, vill jag förorda, att anmärkningen vid tulltaxe nr 289 samt motsvarande anmärkning i förordningen om tilläggstull ändras sålunda, att där stadgad tullfrihet kommer att åtnjutas jämväl för fyrverkeriarbeten, avsedda att användas för avgivande av nödsignal vid luftfart.

Mattor, innehållande jute. Gällande tulltaxa upptager under nr 472 mattor, helt eller delvis av jute, utan inblandning av silke, ull eller andra djurhår eller kokostågor, med tull av 40 kronor för 100 kilogram.

I skrivelse den 14 november 1934 har *generaltullstyrelsen* föreslagit en höjning av tullen för vissa slag av mattor, innehållande jute, samt till stöd därför anfört i huvudsak följande:

Under senare år hade förekommit en rätt betydande införsel av plysch-artade bomullsmattor med bottenväv delvis av jute eller med en obetydlig inblandning av detta spånadsämne i floret. I de fall, som här avsåges, saknade jutegarnet nämnvärd betydelse för varans utseende och beskaffenhet i övrigt. Enligt ordalagen i rubriken till tulltaxe nr 472 skulle mattorna dock tulltaxeras såsom jutemattor, för vilka tullen utgjorde endast 40 kronor för 100 kilogram. Bomullsmattor vore eljest hänförliga till tulltaxe nr 473 med tull av 100 kronor för 100 kilogram. Styrelsen hade redan i ett den 2 april 1932 till 1928 års tullkommitté avgivet utlåtande med förslag till vissa ändringar i tulltaxan framhållit, att en komplettering av de nuvarande tullbestämmelserna för nämnda varuslag enligt styrelsens mening vore erforderlig. Någon sådan komplettering hade dock icke kommit till stånd. Den brist i tulltaxan, varom nu vore fråga, gjorde sig

emellertid alltjämt med styrka gällande, varför styrelsen ansett sig böra ånyo framlägga förslag i ämnet. Den önskvärda ändringen syntes lämpligen kunna vinnas på det sätt, att till tulltaxenr 472 fogades en anmärkning av innehåll, att till sagda nummer icke skola hänföras plyschartade mattor, i vilka jute ingår endast i bottenvävnaden eller eljest till obetydlig del.

Kommerskollegium, som efter remiss avgivit utlåtande i ärendet den 22 januari 1935, har för sin del tillstyrkt bifall till framställningen.

Då några sakliga skäl icke torde kunna åberopas för bibehållande av den nuvarande lägre tullbeskattningen av sådana plyschartade mattor, i vilka förekommer allenast en obetydlig inblandning av jute, biträder jag generaltullstyrelsens förslag. *Departements-
chefen.*

Klädespersedlar av stampad yllefilt. I förenämnda skrivelse den 14 november 1934 har *generaltullstyrelsen* framlagt förslag till ändring av tulltaxan i syfte att åvägabringa en enhetlig tullbeskattning av klädespersedlar, tillverkade av stampad yllefilt, och persedlar av yllevävnad. Till stöd härför har styrelsen anfört följande:

I tulltaxenr 604 upptagas kläder och andra sömnadsarbeten, ej särskilt nämnda, av stampad filt med en tull av 160 kronor för 100 kilogram. Vid tiden för tillkomsten av nämnda tullsats utgjordes de sömnadsarbeten, som förfärdigades av stampad filt, företrädesvis av smärre handarbeten, för vilka ovan angivna tull befanns lämplig. Tullen å stampad yllefilt av sedvanlig beskaffenhet utgår med 90 kronor för 100 kilogram. Man hade vid denna tidpunkt ingen nämnvärd erfarenhet av att klädespersedlar syddes av sådant material.

Numera förekommer emellertid en icke obetydlig införsel av damkappor, tillverkade av stampad yllefilt och försedda med foder av halvsiden. Dylika kappor draga enligt gällande bestämmelser en tull av 1 krona 60 öre per kilogram, under det att tullen och tilläggstullen å kappor med övertyg av yllevävnad, vägande högst 500 gram per kvm, och foder av hel- eller halvsiden tillhoppa uppgå till 10 kronor 91 öre per kilogram. Skillnaden i tullavgift blir sålunda betydande, allt efter som plagget tillverkas med övertyg av vävnad eller av stampad filt. Den låga tullsatsen i senare fallet är desto mera anmärkningsvärd, som tullen å fodret utgår med 20, 15 eller 10 kronor per kilogram.

Vid en mindre noggrann undersökning kan svårigen avgöras, huruvida övertyget utgöres av stampad yllefilt eller av yllevävnad, varför materialets mindervärdiga beskaffenhet ofta torde undgå köparens uppmärksamhet. Ur konsumtionssynpunkt synes det därför vara till fördel, om importen av klädespersedlar, tillverkade av stampad filt, hämmades genom tillämpning av samma tull, som utgår för persedlar av yllevävnad. En enhetlig tullbeskattning av kläder, framställda av dessa båda materialier, synes även ur produktionssynpunkt motiverad.

I anslutning till vad sålunda anförts har generaltullstyrelsen föreslagit, att till tulltaxenr 604 mätte fogas en anmärkning av innehåll, att klädespersedlar av stampad yllefilt skola tulltaxeras enligt vad för klädespersedlar av yllevävnader, hänförliga till tulltaxenr 483—485, är stadgat.

Kommerskollegium har i infortrat utlåtande tillstyrkt genomförande av berörda förslag.

*Departements-
chefen.*

Med hänsyn till vad generaltullstyrelsen anfört finner jag en höjning av tullen å klädespersedlar av stampad yllefilt motiverad. Mot det av styrelsen i sådant syfte framlagda förslaget till ändring av tulltaxan har jag icke något att erinra.

Hattar av strumpstolsarbete. Hattar av strumpstolsarbete äro i gällande tulltaxa undantagna från tillämpningen av de vid tulltaxenr 626—632 (statistiskt nr 1190—1203) för hattar fastställda tullsatserna per stycke och skola sålunda i tullhänseende likställas med andra persedlar av nämnda material, i regel tulltaxenr 557 (statistiskt nr 1102 eller 1104), med tull av 175 kronor för 100 kilogram.

Generaltullstyrelsen har i förutberörda framställning den 14 november 1934 föreslagit sådan omläggning beträffande tulltaxeringen av ifråga-varande artiklar, att huvudbonader av strumpstols-gods komme att tulltaxeras efter samma grunder, som tillämpas för huvudbonader av annat material. Till stöd härför har styrelsen anfört följande:

Förutnämnda undantagsbestämmelse ansågs vid dess tillkomst vara motiverad ur olika synpunkter. Strumpstols-gods utgjorde nämligen icke något typiskt hattmaterial, varför tveksamhet alltid kunde råda angående lämpligheten av att tulltaxera en av sådant material tillverkad vara såsom hatt. I handeln förekommande huvudbonader av strumpstols-gods hade även mera sällan karaktär av hattar. För tulltaxeringen vore det därför i regel en fördel, om åtskillnad icke behövde göras mellan hattar och mössor av nämnda material.

Enligt den moderiktning, som numera är rådande, tillverkas emellertid hattar i mycket stor utsträckning av strumpstols-gods, och en väsentlig del av den import, som förekommer, utgöres av dylika hattar. Materialet i dessa huvudbonader har emellertid efter själva stiekningsproceduren ofta underkastats en efterbehandling, bestående av ruggning och filtning, varigenom varans karaktär av strumpstolsarbete till viss del gått förlorad. Med hänsyn härtill hava dylika huvudbonader av hatttyp, tillverkade av ruggat och filtat strumpstols-gods, ansetts böra tulltaxeras enligt de bestämmelser, som gälla för filthattar, och denna tulltaxeringspraxis har även, i anledning av anförda besvär, gillats av Kungl. Maj:t i regeringsrätten.

Emellertid har det visat sig vara förenat med stora svårigheter att i särskilda fall avgöra, huruvida materialet undergått sådan behandling, att varan enligt ovan angivna riktlinjer för tulltaxeringen rätteligen bör betraktas såsom hatt. Den önskvärda likformigheten i tulltaxeringen har därför svårligen kunnat upprätthållas. Detta har haft till följd, att affärsmännen ofta sväva i osäkerhet angående den tull, som kommer att drabba en inköpt vara, vilket varit desto mera olägligt, som skillnaden kunnat uppgå till avsevärda belopp.

I anslutning till det anförda har generaltullstyrelsen föreslagit, att orden »eller strumpstolsarbete» måtte utgå ur överbubriken till tulltaxenr 626—632.

Kommerskollegium har i infordrat utlåtande förklarat sig icke hava något att erinra mot förslaget genomförande.

Av vad i ärendet förekommit framgår, att den ifrågasatta omläggningen ur tullteknisk synpunkt skulle vara till obestriddig fördel. På grund härav biträder jag generaltullstyrelsens förslag. *Departements-
chefen.*

Vissa arbeten av sten. Skivor och plattor av marmor åtnjuta tullfrihet, om de äro opolerade (tulltaxenr 655), men äro belagda med en tull av 10 kronor för 100 kilogram, om de äro polerade (tulltaxenr 656). För ej särskilt nämnda opolerade och oslipade arbeten av sandsten eller kalksten utgår tull med 1 krona för 100 kilogram (tulltaxenr 658), varemot dylika arbeten av andra mjuka stenarter, hänförliga till tulltaxenr 659 (statistiskt nr 1239) äro tullfria.

I en i december 1933 inkommen skrift hava Nya marmorbruks aktiebolaget och Gropptorps marmor aktiebolag hemställt, att oslipade och opolerade skivor och plattor av marmor, kalksten och andra liknande stenarter måtte beläggas med en tull av 5 kronor för 100 kilogram samt att slipade men icke polerade skivor och plattor av marmor måtte i tullhänseende likställas med polerade. Till stöd härför har i huvudsak framhållits, att det föreslagna tullskyddet i avsevärd mån skulle bidra till ökad förbrukning av inhemsk vara samt att det vore förenat med ytterligt stora svårigheter att avgöra, huruvida arbeten av sten undergått polering eller endast slipning.

Över framställningen hava *kommerskollegium* och *generaltullstyrelsen*, efter remiss, den 24 februari 1934 avgivit gemensamt utlåtande. *Kommerskollegium* har däri anfört, bland annat, att av de kostnader för framställning av visst slag av marmorplattor vid ett svenskt företag, som meddelats kollegium, ej framginge, att de från utlandet importerade sågade men ej ytterligare bearbetade marmorplattorna med nuvarande tullfrihet skulle erbjuda någon i prishänseende verkligt besvärande konkurrens. Tillgängligt siffermaterial syntes icke heller tyda på, att Sveriges andel i råvaruförsörjningen skulle minskas utan snarare tvärtom. Kollegium funne därför icke tillräckliga skäl föreligga att tillstyrka den föreslagna tullen å oslipade och opolerade skivor och plattor av marmor, kalksten och andra liknande stenarter. Däremot ansåge kollegium, att slipade skivor och plattor av marmor lämpligen borde äsättas samma tull, som utginge för polerade skivor och plattor. Härutinnan har kollegium anfört följande:

De tillgängliga statistiska uppgifterna lämna icke någon ledning för bedömandet, vilken verkan den ändringen, att slipade skivor och plattor av marmor beläggas med samma tull som de polerade, nämligen 10 kronor för 100 kilogram, skulle medföra. Enligt av sakkunniga år 1927 avgivet betänkande med förslag till förordning med tulltaxa (statens offentliga utredningar 1927: 20, s. 349) hade företagen utredning givit vid han-

den, att de marmorskivor, som införas till riket, i regel äro oslipade. Sakkunniga funno denna tullfråga icke vara av någon större betydelse och ansågo sig icke böra framlägga något förslag i ämnet, dels av nämnda anledning och dels på grund av svårigheterna att överblicka konsekvenserna av en ändring. Då emellertid de sakkunniga funnit den gällande avvägningen av tullsatserna obestriddigen giva anledning till vissa erinringar, ansågs frågan böra upptagas till förnyad behandling i samband med en blivande allmän revision av tulltaxan.

Sökandena uppgiva i nu föreliggande framställning, att den huvudsakliga importen av arbeten av sten utgöres av opolerade, i regel endast sågade skivor och plattor av marmor. Enligt denna uppgift skulle sålunda situationen för närvarande, vad beträffar införseln av slipade men icke polerade plattor, vara ungefär densamma som då nyssnämnda sakkunniga företogo sin utredning.

En tulländring enligt sökandenas hemställan torde sålunda kunna tillmätas en rätt begränsad nytta för den ifrågavarande inhemska förädlingsindustrin. Å andra sidan skulle en sådan ändring icke vålla importhandeln och förbrukarna av de färdiga fabrikaten större olägenheter.

Tulltekniska skäl tala här uppenbarligen för en ändring. Slipning av plattorna måste nämligen föregå poleringen, och det möter i vissa fall vid tulltaxeringen svårigheter att avgöra, huruvida polering i egentlig mening föreligger, särskilt som poleringen ibland lär åstadkommas endast genom anbringandet av ett lämpligt anstrykningsmedel.

I anslutning till vad sålunda förordats har generaltullstyrelsen avgivit förslag till erforderlig ändring i tulltaxan.

Vidare hava aktiebolaget Grythytte skifferverk samt Glava skifferberg, bröderna Källback, Glava, uti en den 9 februari 1934 inkommen skrift hemställt *dels* om sådan ändring av tulltaxenr 653, att tullen å takskeer höjdes från nuvarande 1 krona till 5 kronor för 100 kilogram och att ur berörda tulltaxenr uteslötes »för tekniskt bruk avsedda artiklar av sten, ej särskilt nämnda», varigenom artiklarna ifråga komme att tulltaxeras enligt de rubriker, till vilka andra liknande arbeten av sten hänfördes, *dels ock* att opolerade och oslipade arbeten av skiffer, hänförliga till tulltaxenr 659 (statistiskt nr 1239) och sålunda för närvarande tullfria, måtte beläggas med en tull av 5 kronor för 100 kilogram. Till stöd för denna framställning har — särskilt i vad avser sistberörda artiklar — anförts i huvudsak följande:

Opolerade och oslipade arbeten av skiffer inkomme för närvarande i betydande kvantiteter. Av statistiken framginge visserligen, att importen av hithörande artiklar avsevärt gått tillbaka de senaste åren. Detta hade emellertid sin grund i ändrad tullpraxis. Trots nedgången redovisades för vart och ett av åren 1931 och 1932 en import av varor, hänförliga till statistiskt nr 1239, av närmare 400 ton med ett värde av omkring 60,000 kronor.¹ Sökandena — vilka vore de enda företag i Sverige, som bearbetade svensk skiffer i industriell skala — hade genom rationalisering av driften sökt sänka sina tillverkningskostnader. De hade likväl icke lyckats effektivt möta den utländska konkurrensen på området och

¹ 1933: 62 ton och 10,205 kronor.

såge sig nu tvungna att, därest de icke bereddes förhöjt tullskydd, allvarligt överväga eventualiteten att helt nedlägga sin tillverkning, varvid närmare ett hundratal man skulle bli utan arbete.

Över sistberörda framställning hava *kommerskollegium* och *generaltullstyrelsen* den 6 mars 1934 gemensamt avgivit infortrat utlåtande, däri kommerskollegium på anförda skäl avstyrkt framställningen i vad den avser ändring av tulltaxenr 653. I fråga om opolerade och oslipade arbeten av skiffer, nu fallande under statistiskt nr 1239, har kommerskollegium däremot funnit skäl tala för ett tillmötesgående av framställningen i viss utsträckning. Härom har huvudsakligen anförts följande:

De stenarter utom skiffer, som vanligen kunde komma i fråga, torde vara marmor, alabaster och annan gipssten, serpentin och täljsten. Beträffande marmor och täljsten funnes svenska råvaruförekomster, med vilkas produkter de importerade artiklarna åtminstone i vissa fall kunde antagas konkurrera. För dessa artiklar kunde således i viss mån samma synpunkter anläggas som i fråga om sådana av skiffer. Emellertid torde knappast skäl förefinnas att bereda här ifrågavarande slag av artiklar av andra mjuka stenarter än skiffer, marmor och täljsten någon särställning. För tekniskt bruk avsedda artiklar, ej särskilt nämnda, vore redan tullbelagda, vadan importen under ifrågavarande statistiska nummer knappast torde röra sig om nödvändighetsvaror, särskilt som opolerade skivor och plattor av marmor (statistiskt nr 1228) vore tullfria. Enligt handelsstatistiken varierade årsmedeltalet av importvärdet under statistiskt nr 1239 från lägst och undantagsvis 10 öre till högst omkring 20 öre för kilogram. Den begärda tullsatsen av fem kronor för 100 kilogram skulle sålunda komma att uppgå till omkring 50 à 25 procent av värdet. Kommerskollegium funne icke ett så högt tullskydd motiverat men ansåge, att samtliga här ifrågavarande opolerade och oslipade artiklar av mjuka stenarter lämpligen kunde beläggas med samma tullsats, som nu gällde för sådana av sandsten och kalksten, d. v. s. en krona för 100 kilogram, vilket skulle motsvara mellan 5 och 10 procent av varans värde. Enligt vad kollegium inhämtat hade åtminstone en av sökandena nyligen gått i författning om modernisering av sina anläggningar, och det förefölle troligt, att den svenska skifferindustrien även med ett tämligen måttligt skydd i många fall skulle kunna bli konkurrenskraftig gentemot utlandet.

I anslutning till kommerskollegii förslag har generaltullstyrelsen förordat, att tulltaxenr 658 måtte ändras att i stället för opolerade och oslipade arbeten av sandsten eller kalksten avse sådana arbeten av mjuka stenarter.

Då den under statistiskt nr 1239 redovisade importen omfattar även andra mjuka stenarter än skiffer, äro de uppgifter, som kunna hämtas ur den officiella statistiken på denna punkt, icke av beskaffenhet att giva någon tillförlitlig bild av införseln av skiffer. Med hänsyn härtill hava förut lämnade uppgifter rörande införseln ansetts tillfyllest.

Mot vad ämbetsverken i anledning av förevarande framställningar föreslagit har jag icke något att erinra. Sålunda torde, bland annat av

*Departements-
chefen.*

tulltekniska skäl, slipade skivor och plattor av marmor böra åsättas samma tull som utgår för polerade skivor och plattor, varjämte till statistiskt nr 1239 hänförliga opolerade och oslipade arbeten av mjuka stenarter (ur tulltaxnr 659) synas böra beredas samma tullskydd, som för närvarande åtnjutes av till statistiskt nr 1231 (tulltaxenr 658) hänförliga opolerade och oslipade arbeten av sandsten eller kalksten, nämligen 1 krona för 100 kilogram, vilken tullsats för övrigt gäller även beträffande takskiffer samt för tekniskt bruk, avsedda artiklar av sten, ej särskilt nämnda.

Det torde här böra omnämnas, att vid årets riksdag väckts motioner (II: 91 och 92) i samma ämne, som avses i förevarande framställningar.

Bandjärn, överdraget med aluminium eller tenn. Bandjärn med en tjocklek av mindre än 0.4 mm hänföres, därest det är överdraget med bly, till tulltaxenr 758, som stadgar tullfrihet, men eljest till tulltaxenr 759, som upptager en tull av 8 kronor för 100 kilogram.

Fråga har nu uppkommit om utsträckning av tullfriheten till att gälla jämväl vissa slag av bandjärn med överdrag av aluminium eller tenn.

Vad först angår bandjärn, överdraget med aluminium, har framställning om tullfrihet gjorts av Max Sieverts Fabriks Aktiebolag, Aktiebolaget Liljeholmens kabelfabrik, Fabriksaktiebolaget Eris och Bjurhagens Fabrikers Aktiebolag, vilka i en den 27 augusti 1934 dagtecknad skrift anfört bland annat:

För bolagens tillverkning av s. k. kuhloledning hade tidigare använts förblyade järnband, för vilka tullfrihet åtnjötes enligt tulltaxenr 758. Numera tillverkades kuhloledning nästan uteslutande med mantel av aluminiumpläterade järnband. Dessa vore enligt tulltaxenr 759 belagda med en tull av 8 kronor för 100 kilogram. För att kunna möta den utländska konkurrensen vore det för de svenska kabelfabrikerna av stor vikt att erhålla tullfrihet även för aluminiumpläterat järnband i likhet med vad som medgivits för förblyat järnband. Aluminiumpläterat järnband tillverkades icke i Sverige, och på grund av den relativt obetydliga omsättningen vore utsikterna för en fabrikation i vårt land för närvarande ringa.

Över denna framställning hava kommerskollegium och generaltullstyrelsen, efter remiss, avgivit gemensamt utlåtande den 10 november 1934 samt därvid tillika överlämnat från fullmäktige i Jernkontoret infordrat yttrande.

Fullmäktige i Jernkontoret hava anfört bland annat:

Kuhloledning utgöres av en med gummi isolerad ledningstråd, vilken utvändigt försetts med ett skydd av tunt bandjärn, vanligen 0.20 mm, men stundom 0.15 mm tjockt. Tidigare användes förblyat bandjärn för detta ändamål, men har man numera såväl utomlands som inom landet alltmera övergått till aluminiumpläterat bandjärn med hänsyn till att

entreprenörer, installatörer och konsumenter föredraga det sistnämnda på grund av dess bättre egenskaper och utseende.

Kuhloledning hänföres till nr 1034 i tulltaxan med en tullsats av 10 kronor för 100 kilogram, vilket enligt uppgift motsvarar ett tullskydd å försäljningspriset av cirka 6 procent ad valorem. Enligt inhämtade upplysningar åtgår per 100 kilogram kuhloledning i genomsnitt 38 kilogram aluminiumpläterat järnband. Enär tullsatsen för sistnämnda vara utgör 8 kronor för 100 kilogram, fördyras kuhloledningen — under förutsättning att tullskyddet för det aluminiumpläterade järnbandet helt utnyttjas, vilket är sannolikt, enär någon fabrikation därav hittintills icke förefunnits i Sverige — med 3 kronor 4 öre för 100 kilogram. Nettotullskyddet eller det effektiva tullskyddet för kuhloledningen blir icke högre än 6 kronor 96 öre (10.00 — 3.04) eller ad valorem räknat cirka 4 procent. För en färdig vara måste detta tullskydd anses såsom mycket lågt. Enligt inhämtade upplysningar är konkurrensen från utländska tillverkarens sida mycket hård. I trots härav täckes emellertid uppskattningsvis cirka 70 procent av den inhemska förbrukningen av svensk tillverkning.

Fullmäktige hava vid en förfrågan hos de svenska tillverkarna av kallvalsat bandjärn erfarit, att tvenne järnverk för närvarande hava planer på att upptaga fabrikation av aluminiserat bandjärn, delvis för export. Under sådant förhållande anse sig fullmäktige icke kunna tillstyrka bifall till den föreliggande framställningen. Ett borttagande av tullen på det aluminiserade bandjärnet skulle nämligen betyda, att förutsättningarna för en inhemska fabrikation bleve avsevärt försämrade. Tillverkningen av aluminiserat bandjärn skulle i så fall komma i ett sämre läge än tillverkningen av vanligt bandjärn, som allt fortfarande skulle vara tullskyddat med 8 kronor per 100 kilogram. Själva aluminiseringsprocessen i utlandet skulle med andra ord premieras med samma belopp, som den för aluminiserat bandjärn borttagna tullen uppgår till. Rent principiellt sett måste det även vara oriktigt, att en vara, som undergått en längre gående bearbetning, d. v. s. det aluminiumpläterade bandjärnet, är tullfri, under det att utgångsmaterialet, det kallvalsade bandjärnet, är tullbelagt.

Om det aluminiserade bandjärnet blir tullfritt, skulle, såsom av ovanstående framgår, tillverkningskostnaderna för kuhloledning minskas med 3 kronor 4 öre per 100 kilogram, under förutsättning att priset på det aluminiserade bandjärnet nedgår med hela nuvarande tullens belopp, vilket dock är ovisst. Även om detta skulle bliva fallet, blir emellertid nedgången i självkostnadspriset så ringa, att de svenska tillverkarna av kuhloledning knappast torde erhålla någon verklig lättnad i konkurrens hänseende gentemot den importerade varan. Det synes därför, enär tullskyddet måste anses vara mycket lågt, vara mer motiverat att genom en tullförhöjning för till tulltaxenr 1034 hänförlig kuhloledning skapa ett bättre utgångsläge för de inhemska tillverkarna därav än att införa tullfrihet för aluminiserat bandjärn, och detta så mycket mera som kuhloledning är av annan karaktär än de övriga varuslag, bland annat starkströmskablar och telefonkablar, som falla under berörda nr i tulltaxan.

Kommerskollegium och *generaltullstyrelsen* hava för egen del anfört i huvudsak följande:

Tullfriheten för med bly överdraget bandjärn har tillkommit enligt beslut av 1927 års riksdag, vilket beslut föranleddes av en då väckt motion. I sitt utlåtande över motionen (utlåtande nr 9) framhöll bevillningsutskottet å ena sidan den ringa betydelse, som ifrågavarande tullsats i vad den avsåge förblyat järn kunde äga för de svenska järnverken eller för tullintäkterna, och å andra sidan olägenheten av den fördyring av ett halvfabrikat, erforderligt för den inhemska kabelfabrikationen, som tullen medförde. I enlighet med bevillningsutskottets hemställan undantogs därför ifrågavarande med bly överdragna bandjärn från tull.

Det vid 1927 års riksdag fattade beslutet avsåg att bringa en viss lättning åt den mycket svagt tullskyddade inhemska tillverkningen av kuhlotråd genom att borttaga tullen å det vid denna tillverkning använda förblyade bandjärnet. Sedan man numera vid fabrikationen i stället börjat använda aluminiumpläterat bandjärn, synes en utsträckning av tullfriheten jämväl till sådant järn böra betraktas allenast som en konsekvens av nyssnämnda riksdagsbeslut. Någon svensk tillverkning av aluminiumöverdraget bandjärn synes ej förekomma, även om vissa planer — enligt uppgift av Jernkontoret — föreligga på igångsättande av dylik tillverkning, delvis för export.

Den sammanlagda importen av platt, kallvalsat järn med en tjocklek av mindre än 0.4 mm utgjorde år 1933 beträffande sådan vara, överdragen med bly, 54,653 kilogram med ett värde av 24,602 kronor, medan importen av annan sådan vara uppgick till 210,005 kilogram med värde av 164,295 kronor. Huru stor del av den sistnämnda importkvantiteten, som utgjordes av aluminiumpläterad vara, framgår ej av statistiken; någon mera betydande post torde densamma dock knappast representera.

Ett borttagande av tullen å aluminiumpläterat bandjärn skulle uppenbarligen innebära, att de förutsättningar, som för närvarande kunna finnas för en tillverkning av denna vara inom landet, bleve försämrade. Då kallvalsat bandjärn utan ytbetäckning är belagt med tull, kan det ur den planerade inhemska tillverkningens intressesynpunkt även förefalla mindre lämpligt att tullfrihet medges för den mera förädlade — aluminiumpläterade — varan. Dessa omständigheter tala för att syftet med förevarande framställning, på sätt Jernkontoret ifrågasatt, lämpligen borde tillgodoses genom en revidering av tullen å kuhlotråd, vilken vara faller under tulltaxenr 1034. En sådan åtgärd synes vara desto mera motiverad, som tullen vid sistnämnda nummer icke avpassats efter behovet av tullskydd för den inhemska tillverkningen av kuhlotråd utan fastmera med hänsyn till produktionen av grövre, blymantlade ledningskablar.

Ehuru vissa skäl kunna anföras mot den begärda tullfriheten, vilja ämbetsverken, dels med hänsyn till att aluminiumpläterat, kallvalsat bandjärn icke för närvarande är föremål för tillverkning inom landet, dels i betraktande av att tullfrihet för denna vara ej torde komma att i nämnvärd grad ofördelaktigt påverka tullintäkterna, i avvaktan på en revidering av tullen å kuhlotråd tillstyrka framställningen.

Jag övergår härefter till frågan om tullfrihet för visst slag av bandjärn, överdraget med tenn.

Med rent eller blyhaltigt tenn överdragen järnplåt är särskilt nämnd i tulltaxenr 777 (statistiskt nr 1416) och åtnjuter tullfrihet. Denna gäller

emellertid icke sådan plåt, som förekommer i mindre bredd, d. v. s. i form av band. Såsom framgår av överrubriken till tulltaxenr 756—761 samt anmärkningen efter tulltaxenr 761 skall nämligen kallvalsat eller kalldraget plattjärn av högst 250 mm bredd hänföras antingen till något av numren 756—759 eller, om bredden icke överstiger 10 mm, till tråd.

Inom bleckvaruindustrien användas band av nämnda material med en bredd av mer än 10 men ej mer än 250 mm och med mindre tjocklek än 0.4 mm. Dylika band bliva hänförliga till tulltaxenr 759 och draga sålunda en tull av 8 kronor för 100 kilogram.

I en till generaltullstyrelsen ställd skrift har Aktiebolaget Bleckvarufabriken i Malmö hemställt, att åtgärder måtte vidtagas i syfte att vinna tullfrihet jämväl för band av nyssnämnda beskaffenhet. Såsom motivering härför har bolaget anfört i huvudsak följande:

Då bestämmelserna i tulltaxan medförde, att band av bleckplåt bleve belagda med tull, under det att bleckplåt i de vanliga dimensionerna — 50 × 70 cm — vore tullfri, föreläge en inadvartens, som i industriens intresse borde undanröjas. Banden komme nämligen till användning för alldeles samma ändamål som plåten, och båda varuslagen hade i och för sig samma värde såsom halvfabrikat inom bleckvaruindustrien. Emellertid kunde banden erhållas i olika bredder, avpassade efter den tillverkning, som avsåges. Vid användandet av plåt uppstode mera avfall i fabrikationen, vilket vid export betingade ett mycket lågt pris i förhållande till priset å den införda varan. Det vore därför ur nationalekonomisk synpunkt av intresse, att banden komme till användning i största möjliga utsträckning. En tull av 8 kronor för 100 kilogram överstege 25 procent av varuvärdet och förhindrade import av det för industrien erforderliga materialet i form av band.

Generaltullstyrelsen har i sin förut omförmälda skrivelse den 14 november 1934 upptagit förevarande spörsmål till behandling och därvid för egen del anfört, att styrelsen redan tidigare uppmärksammat det nu påtalade förhållandet. Sålunda hade styrelsen i ett den 2 april 1932 till 1928 års tullkommitté avgivet yttrande framställt förslag därom, att tullfrihet måtte medgivas för band av ifrågavarande beskaffenhet, vilka, såvitt kunnat utrönas, hittills icke varit föremål för tillverkning inom landet. Enligt vad styrelsen inhämtat hade sådana järnband, som infördes för bleckkärlsindustriens behov, i regel icke större tjocklek än 0.3 mm. Det framställda önskemålet om tullfrihet ansåge styrelsen vid sådant förhållande lämpligen kunna tillgodoses på det sätt, att förtenta järnband med mindre tjocklek än 0.4 mm utbrötes ur tulltaxenr 759 och upptoges i nr 758, som omfattade förblyade band med tullfrihet.

Kommerskollegium har i infortrat utlåtande förklarat sig icke hava något att erinra mot den ifrågasatta tullfriheten.

Såsom framgår av den lämnade redogörelsen utgör aluminiumpläterat bandjärn ett viktigt material vid tillverkningen av kuhloledning. Såväl fullmäktige i Jernkontoret som de i ärendet hörda ämbetsverken hava

*Departements-
chefen.*

uppgivit, att den inhemska tillverkningen av sådan ledningstråd för närvarande åtnjuter ett mycket lågt tullskydd. Med hänsyn härtill torde fog föreligga för beredande av lättnad i en eller annan form för de svenska tillverkarna därav. I ärendet har uppgivits, att aluminiumpläterat bandjárn för närvarande icke tillverkas inom landet men att planer föreligga på upptagande av sådan tillverkning. Då ett borttagande av tullen å det aluminiserade bandjárnnet skulle försämra betingelserna för en inhemsk fabrikation, kan det — såsom även i yttrandena framhållits — givetvis ifrågasättas, huruvida icke den åsyftade lättnaden lämpligen borde beredas genom en höjning av tullen å kuhloledning. Enär emellertid utredning saknas för bedömande av den lämpliga storleken av en dylik höjning, vill jag i likhet med ämbetsverken tillstyrka, att tullfrihet nu genomföres för aluminiumpläterat bandjárn, varigenom den svenska tillverkningen av kuhlotråd skulle i konkurrenshänseende erhålla en i någon mån förbättrad ställning. Skulle en revidering av tullen å kuhlotråd framdeles komma till stånd, torde spörsmålet om ifrågavarande bandjárnns ställning i tullbeskattningshänseende i samband därmed få upptagas till förnyat övertvägande.

Mot den föreslagna tullfriheten för förtenta járnband, vilken vara enligt uppgift icke är föremål för tillverkning inom landet, har jag icke något att erinra.

De av mig sålunda tillstyrkta ändringarna, vilka ur statsfinansiell synpunkt torde sakna nämnvärd betydelse, synas böra genomföras sålunda, att i tulltaxenr 758 upptages jämväl plattjárn, överdraget med aluminium eller tenn.

Väskor. Sedan vissa slag av väskor m. fl. artiklar belagts med tilläggs-tull genom förordningarna den 21 mars 1933 (nr 88) och den 27 april 1934 (nr 92), utgör tullen för läderväskor, vägande per stycke högst 0.5 kilogram, om varan är försedd med sidenfoder, 10 kronor, eljest 7 kronor för kilogram, under det att av nämnda materialier tillverkade väskor med en vikt, överstigande 0.5 kilogram per stycke, draga en tull av endast 1 krona 50 öre för kilogram (tulltaxenr 1122—1123 och 1125).

I sin förut omförmälda framställning den 14 november 1934 har *general-tullstyrelsen* förordat en höjning av viktgränsen i övrrubriken till tulltaxenr 1121—1124 samt i tulltaxenr 1125 från nuvarande 0.5 kilogram till 0.8 kilogram. Till stöd härför har styrelsen anförut följande:

Den betydande skillnaden i tull mellan de båda viktgrupperna — 8 kronor 50 öre eller 5 kronor 50 öre för kilogram — har, enligt vad erfarenheten visat, inneburit en stark lockelse för vederbörande att söka avpassa vikten av väskorna så, att den lägre tullen blir tillämplig. Åtgärder i detta syfte underlättas vad damväskor beträffar därigenom, att dessa enligt nu rådande moderiktning hava jämförelsevis stora dimensioner och understundom äro tillverkade av kraftigt material. Då vikten likväl icke

uppgått till 0.5 kilogram, har man i många fall sökt med konstlade medel nå upp över nämnda viktgräns. I väskorna pläga sålunda ofta förekomma plattor av metall, smärre sandpåsar eller ett antal pappskivor, allt anbragt innanför fodret för att såvitt möjligt undgå uppmärksamhet. Prov å sådana väskor hava företetts för sakkunniga, som därvid förklarar, att de tyngande tillsatserna icke kunna anses hava annat syfte än att höja vikten så att varan kommer att undgå den högre tullen. Uppenbart är också, att förtyngningen måste vara till olägenhet vid väskornas begagnande. Förtyngningen har i några fall ansetts innebära en så tydlig avsikt att undandraga varan stadgad tullavgift, att åtal med åberopande av bestämmelserna i lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel anstälts mot vederbörande importör. I tre dylika mål föreligga även av rådhusrätter meddelade utslag, i vilka varorna förklarats förverkade.

Vid utrönande av styckevikten å väskor i och för fastställande av tullsatsen bruka icke inberäknas förtyngande ämnen av ovan angivna slag, som ej kunna anses ingå såsom egentligt material i varan. Såsom visst stöd för denna praxis torde kunna åberopas den föreskrift, som finnes intagen i tulltaxan såsom en anmärkning till ifrågavarande nummer, nämligen att vid fastställandet av väskors vikt lös inredning ej skall inräknas i vikten. Denna princip för viktberäkningen torde ock få anses motiverad ur den synpunkten, att effektiviteten av gällande tullsatser eljest skulle äventyras och sådana affärsmän, som lojalt erlægga den högre tullen, skulle komma i en ogynnsam ställning. Däremot har man ansett sig böra under alla förhållande inberäkna handtag, beslag och dylika för tillverkningen erforderliga delar och tillbehör, således även om deras ovanliga vikt kunnat giva anledning antaga, att de utvalts i syfte att väskans vikt skulle överstiga 0.5 kilogram.

En ändring av gällande bestämmelser synes emellertid påkallad. Dels kunna de förtyngande ämnena vara svåra att upptäcka, varigenom likformigheten i varornas bedömande äventyras, dels torde vissa tillverkare i tanke att befordra köparnas intressen på eget initiativ förse väskorna med ovan angivna förtyngningsmaterial, vilket kan leda till att mottagaren råkar ut för obehag och blir förlustig sin vara.

Beträffande frågan, vilka åtgärder lämpligen böra vidtagas till förekommande av nämnda olägenheter, erbjuda sig enligt generaltullstyrelsens mening olika möjligheter. Styrelsen anför härom följande:

Då de skäl, vilka på sin tid föranledde beslut om en tilläggstull av 5 kronor per kilogram för varor, hänförliga till tulltaxenr 1123, fortfarande torde äga giltighet, vill styrelsen icke ifrågasätta borttagande eller nedsättning av denna tilläggstull. Å andra sidan skulle en i utjämnande syfte vidtagen generell höjning av tullen vid tulltaxenr 1125 träffa en stor del väskor, för vilkas tillverkning icke påyrkats något ökat tullskydd, och synes därför icke nu böra ifrågakomma. En annan utväg vore en utbrytning ur nämnda taxenummer av »handväskor för damer» — den artikel, beträffande vilken föreliggande spörsmål har aktualitet — med en höjd tullsats, exempelvis till 4 kronor per kilogram, varigenom en minskning skulle inträda i spänningen mellan tullsatserna för dylika väskor av större respektive mindre vikt per stycke. Emellertid torde ett i tulltaxan infört begrepp »handväskor för damer» eller liknande kunna ingiva betänkligheter med hänsyn till dess tulltekniska avgränsning, var-

för styrelsen funnit sig icke böra i första hand förorda en sådan ändring i tulltaxan.

En annan lösning, som synes innebära minsta möjliga ändring såväl i tulltaxerubrikernas avfattning som i tullskyddshänseende, är att höja viktgränsen för den högre tullens tillämpning. Man lär nämligen kunna räkna med, att vikten av ifrågavarande väskor icke lämpligen kan ökas i allt för hög grad. Olika meningar kunna härvid uppenbarligen råda angående huru stor höjning av viktgränsen, som bör företagas för uppnående av det syfte, som avses. Redan vid en höjning till 0.8 kilogram synes man emellertid i betraktande av de med förtyngningen förenade olägenheterna kunna förvänta, att frestelse att på konstlad väg höja väskornas normala vikt icke skall förefinnas. Visserligen skulle en sådan ändring medföra en höjning av tullen för väskor, vägande 0.5—0.8 kilogram per stycke, men då väskor i dessa viktlägen icke torde utgöra mera gängse handelsartiklar, har styrelsen efter överläggningar med sakkunniga funnit sig böra i första rummet förorda den ändring, att viktgränsen i överrubriken till tulltaxenr 1121—1124 samt i tulltaxenr 1125 höjes till 0.8 kilogram.

Generaltullstyrelsen har tillika överlämnat en till styrelsen inkommen skrift, däri Aktiebolaget Nordiska Kompaniet jämte ytterligare tretton företag eller personer, vilka bedriva handel med väskor i Stockholm, framfört sina synpunkter på den föreliggande frågan. I skriften vitsordas, att ett borttagande av den nuvarande viktgränsen vid 0.5 kilogram måste anses ofrånkomligt för åstadkommande av enklare och sundare förhållanden på hithörande område. Den erforderliga ändringen bör emellertid enligt dessa väskhandlares uppfattning genomföras sålunda, att en enhetlig tullsats av 400 kronor för 100 kilogram åsättes till tulltaxnr 1122, 1123 och 1125 hänförliga artiklar.

Kommerskollegium har i infortrat utlåtande anfört, att som skäl för yrkandet om en sammanslagning av tulltaxerubrikerna för väskor onekligen kunde framhållas den förenkling av tulltaxeringen, som skulle följa därav. En uppdelning av olika varuartiklar alltefter som silke inginge i desamma eller icke förefunnes emellertid även beträffande andra varuslag, såsom kläder, skodon och hattar. Att nu ensamt för väskorna genomföra en omläggning av tulltaxan ansåge sig kollegium ej böra förorda i vidare utsträckning än av generaltullstyrelsen föreslagits.

*Departements-
chefen.*

Såsom framgår av den lämnade redogörelsen, har genom införandet av tilläggstull å vissa slag av väskor, vägande högst 0.5 kilogram, uppkommit en avsevärd spänning mellan tullsätserna för dylika väskor, å ena, samt tyngre väskor, å andra sidan. I fråga om damväskor har detta förhållande visat sig leda till en tendens att på konstlad väg höja väskornas normala vikt för att därigenom få den lägre tullen för tyngre väskor tillämplig. I likhet med generaltullstyrelsen anser jag åtgärder böra vidtagas i syfte att förebygga dylika försök att undandraga varorna stad-

gad tullavgift. Icke minst av hänsyn till den lojala handeln synes en ändring av hithörande bestämmelser påkallad.

Vad angår sättet för ändringens genomförande ansluter jag mig till generaltullstyrelsens förslag. Att för vinnande av här ifrågavarande syfte vidtaga en så genomgripande åtgärd, som den av representanterna för väskhandeln förordade omläggningen av tullbeskattningen skulle innebära, synes varken lämpligt eller möjligt. Skulle en revidering av tullsatserna för väskor ur andra synpunkter finnas önskvärd, läser en sådan icke kunna komma till stånd utan en mera ingående utredning i ämnet.

I händelse tulltaxan ändras på sätt generaltullstyrelsen föreslagit, bör motsvarande ändring ske i förordningarna den 21 mars 1933 (nr 88) och den 27 april 1934 (nr 92), varjämte rubriken för väskor i förstnämnda förordning i samband därmed torde böra jämväl i övrigt bringas i överensstämmelse med motsvarande rubrik i tulltaxan i dess nuvarande lydelse.

Dag för ikraftträdandet av de av mig nu förordade nya bestämmelserna torde böra bestämmas av Kungl. Maj:t.

Under återopande av vad i det föregående anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

dels antaga följande förslag till ändringar i den vid tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) fogade tulltaxan:

		Tull för 100 kg kronor
289	Fyrverkeriarbeten — — — — — <i>Ann.</i> För fyrverkeriarbeten, avsedda att användas vid livräddningsstationerna eller för avgivande av nödsignal vid luftfart, skall tull icke utgå. Mattor, ej särskilt nämnda: — — — — — andra slag, även försedda med sömnadsarbete eller fransar: — — — — —	
472	<i>Ann.</i> Till detta nummer skola icke hänföras plyschartade mattor, i vilka jute ingår endast i bottenvävnaden eller eljest till obetydlig del. — — — — —	

		Tull för 100 kg kronor
	Kläder och andra sömnadsarbeten, ej särskilt nämnda: ----- andra slag: -----	
604	<i>Anm.</i> Klädespersedlar av stampad yllefilt tulltaxeras efter vad för klädespersedlar av yllevävnader, hänförliga till nr 483—485, är stadgat. -----	
626	Hattar, ej av pälsverk, även halvfärdiga: ----- Arbeten av sten: -----	
655	skivor och plattor av marmor: opolerade och oslipade	fria
656	polerade eller slipade ..... N	10: —
	andra arbeten, ej särskilt nämnda, härunder inbegripna arbeten av konstgjord alabaster: -----	
	andra slag: opolerade och oslipade:	
658	av mjuka stenarter ..... N	1: —

	Kallvalsat eller kalldraget järn samt järn, som genom annan behandling än kallvalsning eller kalldragning bibragts en blank yta ¹ , över 10 mm i största dimension av tvärsektion: platt, med en tjocklek av: -----	
758	mindre än 0.4 mm: överdraget med aluminium, bly eller tenn	fritt
	-----	
	Väskor, vägande per stycke högst 0.8 kg, och nödsaker, med eller utan inredning eller tillbehör, samt portföljer, plånböcker och portmonnäer; ävensom delar av läder eller skinn till väskor och övriga i denna rubrik upptagna artiklar: -----	
1121	-----	
1125	Väskor, vägande per stycke mer än 0.8 kg, med eller utan inredning eller tillbehör ..... E	150: —
	<i>Anm. till nr 1121—1125.</i> Vid fastställandet — — — i vikten.	

¹ Angående tulltaxeringen av järn, som bibragts en blank yta, se anm. 1 till Avd. XV A.

dels besluta, att förordningen den 21 april 1933 (nr 168) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa skall i nedan angivna del erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår:

Tulltaxe- nr	Statistiskt nr	V a r u s l a g	Tilläggstull för 100 kg kronor
289	631	Fyrverkeriarbeten — — — — — <i>Anm.</i> För fyrverkeriarbeten, avsedda att användas vid livräddningsstationerna eller för avgivande av nödsignal vid luftfart, skall tilläggstull icke utgå.	

dels besluta att förordningen den 21 mars 1933 (nr 88) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa skall i nedan angivna del erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår:

Tulltaxe- nr	Statistiskt nr	V a r u s l a g	Tilläggstull för 100 kg kronor
1121	2049	Väskor, vägande per stycke högst 0.8 kg, och necessärer, med eller utan inredning eller tillbehör, samt portföljer, plånböcker och portmonnärer; ävensom delar av läder eller skinn till väskor och övriga i denna rubrik upptagna artiklar: — — — — —	

dels besluta att förordningen den 27 april 1934 (nr 92) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa skall i nedan angivna del erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår:

Tulltaxe- nr	Statistiskt nr	V a r u s l a g	Tilläggstull för 100 kg kronor
1123	2051	Väskor, vägande per stycke högst 0.8 kg, och necessärer, med eller utan inredning eller tillbehör, samt portföljer, plånböcker och portmonnärer; ävensom delar av läder eller skinn till väskor och övriga i denna rubrik upptagna artiklar: ----- -----	

dels ock förklara, att de i det föregående omförmälda ändringarna skola träda i kraft å dag, som Kungl. Maj:t bestämmer.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Bernt Nilsson.